

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קוח.

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פ"ט מהלכות
מחנות עינים הלכה י'
סמג עשין קסב טור שרי"ע
י"ד סימן רנב סעף א ב:
לא ב מיי פ"ל מהלכות
שבת הלכה ז סמג
עשין ל טושי"ע אר"ח ס'ר
רנ"ג:
לב ג מיי פ"ו מהלכות
מ"ע הלכה ח סמג
עשין קסב טושי"ע י"ד סימן
רנב סעף ד:
לד ד מיי פ"ב מהלכות
שבת הלכה ז סמג לארין
סה טושי"ע אר"ח סימן שגכ
סעף י'
לה ה מיי פ"ל סה הלכה ט
סמג עשין ל טושי"ע
אר"ח סימן רלא סעף א:

לעזי רש"י

פולטר"א [פילטרי"ש].
לכד.

מוסף רש"י

נחלה בלי מצרים. כמה
שנאמר (בראשית מח) ופילת
ימנו וקדמנו וגו'. לא נאכזרנו
שנאמר (שם יג) הארץ אשר
אתה יורשה ועבד עמך את
שבת, שנאמר (שם לג) ואת
את פני העיר, שקבע תחומין
עם דמיוני ממה כן פי' ר'
שמעון (שיעור נח יד).

מוסף תוספות

א. מבערין את הכל מלפני
השבת. מוס' הרא"ש.
ב. אבל מוון ג' סעודות אין
משיירים משום דחמץ
אסור מד' שעות ולמעלה.
מוס' הרא"ש. ג. (ד) דאף אם
יחלוק סעודה אחת לשתי
סעודות. מוס' הרא"ש.

במנחה מצילין מוון סעודה אחת. מכלן משמע דומן אכילה
שלישית בשבת היא מן המנחה ולמעלה ללא כחוס
שמחלקין סעודת שחרית ומצרכין צינתים ומיהו מהא דאמרין
בפסחים צ"ק (דף י"ג.) י"ד שחל להיות בשבת^א משייר מוון שמי
סעודות^ב אין רחיה מדאין משיירין

מוון ג' סעודות שאין לעשות ב'
סעודות שחרית דהא כיון שאוכל הכל
שחרית^ג חשיב כסעודה אחת ועוד
אומר ר"י שיש כאלן איסור ברכה
שאינה נכריכה כדאי' צפ' בל' לו (יומא
דף ע.) גבי ובעשור שבחומש הפקודים
דקאמר וימיני ס"ת אחריתא ונקיף אי"ר
שמעון בן לקיש מפני ברכה שאינה
נכריכה: **מבכר בפונדיון בו'.**
היינו כר' יוחנן בן ברוקא דחשיב
ככר בפונדיון מד' שאין צולע שמי
סעודות דעירוב ופליג' התם (עירובין
דף ס"ג.) ארבי מאיר ורבי יהודה
שאומרין התם שיעור אחר:

והא דתנן אין פוחתין בו' נימא
רבנן היא ולא רבי חידקא.
אומר ר"י דאין לפרש שבת נותנין לו
מוון ג' סעודות דהיינו כשכא שם
בע"ש לעת האוכל דמסתמא ישבות
שם שאין רגילות כל כך ללכת ערב
שבת ובשציל שבת נותנים לו סעודה
אחת יותר ממנה שנותנין לו בשאר
ימים דא"כ היכי ניחא לרבנן והלא מן
הכל אין לו כי אס' ד' סעודות אחת
שהצ"ח עמו דמלויין צדיה ושלישה
שנתנו לו וכשיאכל אחת בערב שבת
לא ישארו צידו רק ג' סעודות ואותן
יאכל בשבת וא"כ תיקשי נמי לרבנן
וכי אזיל ריקן אזיל כפרין בסמוך
ומיהו איכא למימר דבסמוך לרבנן
נמי פריך אכל קשה דכי משני
דמלויין ליה סעודה צדיה לא תיק'
כלום לר' חידקא דאין לו לשבת כ"א
שלו סעודות ולר' חידקא צריך ד'
ונראה לר"י דכשצ"ח בע"ש לעת
האוכל נותנין לו מוון צ' סעודות כמו
בשאר ימים ואס' צא לשבות שם
מוסיפין לו עוד ג' סעודות וקאמר
לימא רבנן היא ולא רבי חידקא
דלרבנן ימחא שם צידו ה' סעודות
במחילת שבת ואותה שהצ"ח עמו
יאכל בע"ש ומאזות ה' סעודות יאכל
ג' בשבת ואחת במולאי שבת ואחת
יוליך עמו אלא לרבי חידקא כשיאכל
ד' בשבת ואחת להוליך עמו למחר
א"כ מה יאכל במולאי שבת וליכא
למימר דאמרין ליה מה דהוה לך
למיכל באפוקי שבתא אכול בשבתא
כדאמרין לעיל דהתם אמרינן ליה
כדי שלא יהא ניזון מן האדקה אכל

לעולם מצילין מוון ג' סעודות. מללא אמר ארבע לית ליה דרבי
חידקא: **מכלל דפנה קמא שלש סעודות סבירא ליה.** דנהאי לא
איפליגו אלא דת"ק סבר מה שעבר כבר לא יציל ולרבי יוסי יציל:
סמחוי. קערה גדולה היא וגופין צה גבאים מאכל מצעלי צמים
ומחלקין לעניים צ' סעודות ליום
מיום ליום: לא יעול כיון דיש לו
נמלא גזל לעניים: **קופה.** מעות הן
לפרנס עניים בני טובים דזיל להו
מילתא דתמחוי ומחלקין מע"ש
לע"ש: **י"ד סעודות לא יעול מן**
הקופה. שהרי יכול להמתין לע"ש
ההוא אכל כשיש לו מוון י"ב יעול
שהרי לא מחלק עוד עד שיגיע ע"ש
והרי לשבעה ימי שבת ריכין י"ד
סעודות: **אכלה בשבת.** שהרי
תאכלנה סמוך לערב ולא תצטרך
לאכול צלילה. ואף על גב דאמרין
לקמן לעולם יסדר אדם שלחנו
במולאי שבת ה"מ למאן דלפטר ליה:
בשעניסא מוסבין ליה. בשמיה:
אלא הא מני ר' עקיבא היא. ולענין
סעודת שבת במאן דלפטר ליה איכא
למימר כרבנן ואיכא למימר כרבי

חידקא ומיהו האי דלריך לצריות
יעשה שבתו חול ולא יטיל על אחרים
כבוד שבתו: **אין פוחתין לעני**
העובד ממקום למקום. שאינו לן
צלילה אלא: **מכרה.** הלוקח
בפונדיון כשהשער ד' שאין צולע
והפונדיון אחד מיי"ב צדינר דהוא
אחד ממ"ח צולע ושיערו לו חכמים
ככר זו לשתי סעודות היום והלילה:
לן נותנין לו פרנסת לילה. לקמן
מפרש מאי היא שהרי סעודה של
לילה ככלל כבר היא וככר זו משערינן
בעירובין (דף ס"ג:) למוון שתי סעודות
לעירובי שבתו: **ואס' שבת.** אלא
בשבת: **מחוי פרנסת לילה.** הא קבל
ליה סעודת הלילה: **כי סדיא.** לצדין
פולטר"א להניח תחת מלשונותיו:
שז' אינו מדיחין. דאין הדסה זו
אלא לחול: **הצלו של משיח.** כדאמרין
בפסחים (דף ק"ב:) דור שכן דוד
צא צו קטיגוריא בתלמידי חכמים
שנאמר ועוד צה עשייה וגו' (י"ג.) חבלי
לשון חבלי יולדה (הושע י'): **בני מארים.**
כלומר אין לה קץ: **או ספסנג.**
צמר וקראת לשבת עונג כמי"ב:
נחלת

את אליה הנביא לפני בוא יום וגו'
מדינה של גיהנם כתיב הכא יום וכתביב
התם^ג יום עברה היום ההוא ממלחמת גוג
ומגוג כתיב הכא יום וכתביב התם
^ד ביום בא גוג א"ר יוחנן משום רבי יוסי כל
המענג את השבת נותנין לו נחלה
בלי מצרים שנאמר^ה או תתענג על ה'
והרכבתך על במתי ארץ והאכלתך

הכל כבר הוא ניזון ולהכי נוטל כל צורכו
ומשני דאיכא סעודה צדיה המתוך היה
סבור שהיה פשוט למקשה שהסעודה
שיוליך עמו עס אחרות בע"ש אין
נותנין לו אוחה עד שילך לפי שאינו
הולך מיד עד אחר שבת ולכן היה
סבור שהמקשה לא היה יודע שהצ"ח
סעודה עמו ואין לו בתחלת השבת
אלא ד' להכי משני ליה דאיכא סעודה
המקשה משני דפשיטא ליה דאיכא
סעודה צדיה אף קשה ליה כיון דמתרשט
דאיכל לכולהו וכי אזיל בריקן אזיל
שכמו שהצ"ח עמו בלאן כן ישאנה
עמו בצלחתו מכאן ומשני דמלויין ליה
כו':

דמלויין סעודה בהדיא. וא"ת א"כ
אמאי נותנים לו צ' סעודות כיון שמיצ"ח
אחת עמו ויוליך עמו וי"ל דאין מחלקין
תמחוי צלילה אלא ציוס צומן הסעודה
ולכן נותנין לו שנים שיאכל אחת מיד
ואחת צלילה במקום שיהיה ואחת
להוליך עמו למחר: **א"פ** שאין קבע
אשתיה. מכאן יש ללמוד צלילה כשרואה
להתענות למחר לאחר אכילה אע"פ
שאינו יכול לאכול אם לא התנה לפי
שמסתמא כשצריך סילק דעתו מלאכול
מלשמות ודאי לא סילק דעתו כדאמר
הכל דאין קבע לשמיה והיכא דלא
שכיח יין אע"ג דסילק דעתו מן היין
מ"מ ממיס לא סילק דעתו ומיהו אומר
ר"י דשמתא דוקא צימיה שהיו קוצעין
עמנן לשמיה אחר אכילה אמרו דאין
קבע לשמיה אכל לדידן לא וריצ"ח פירש
במסכת תענית (דף י"ג.) שאף לאחר
שישן מותר לשמות על פי הירושלמי
ואין ר"י רואה להקל כל כך כיון שלא
נוכר צדיה צ"ש שלנו [עין תוספות
תענית י"ב: ד"ה ניס]: